

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 5 Ročník XXI

3. března 2024

*„Bázeň před Hospodinem je počátek lásky k němu,
důvěra pak je počátek přimknutí k němu.“*

(Sir 25,12)

Milí farníci!

Máte odvalu k obnovování důvěry? Nejen mezi námi, doma, v církvi i společnosti, ale i k Bohu, který často zůstává stranou naší pozornosti jen kvůli tomu, že jsme k němu ztratili „důvěrný vztah“ svojí vlastní vinou?

Zvláštní význam základním pojmům, jako je „důvěra“, dávají ideologové dneška: Co je to „obnovení důvěry“, o kterém se nedávno diskutovalo na WEF (světovém ekonomickém fóru) v Davosu? Pro některé je to potřeba zvýšit rozmanitost a účast na demokracii. Pro ostatní to znamená cenzuru a vyloučení některých problémů z veřejné debaty. Jiní chtějí systémovou společenskou změnu. A co nejvíce zajímá zastánce stakeholderského kapitalismu a organizátory WEF? – Závěry fóra požadují implementaci globálního rámce pro řízení tzv. umělé inteligence, který pomůže zvýšit efektivitu výroby a zároveň usnadní boj proti „dezinformacím“. A co ti, kteří nebudou souhlasit s realizací této globalistické vize, co si chtějí zachovat svoji národní či osobní vizi a autonomii? Tito lidé budou (nedemokraticky a bez důvěry) prakticky vytlačeni na okraj společnosti a budou muset počítat s ostrakizací. To opravdu zaznělo v projevu šéfky Evropské komise Ursuly von der Leyenové. Otázkou je, komu a čemu vlastně důvěřovat.

Doba postní tu není náhodou, rozhodněme se obnovit důvěru na prvním místě k Bohu předvelikonočním vyznáním hříchů ve svátosti smíření, odpusťme těm, co nám ublížili, odložme moderní bludy, začněme žít svobodu a víru, jak nás učí náš Pán a Mistr Ježíš Kristus! Ať vám žehná †!

Pater Petr

Osm moderních omylů, jež by katolík měl znát a vyhnout se jim

Je mnoho názorů, které vypadají moudře a vyváženě, ale mají daleko od pravdy. Přestože jsou tyto omyly ve světě běžné, považují je za obzvlášť problematické, protože jsou až příliš časté i v církvi. Bohužel je běžně vyjadřují i katolíci, představují jakousi zahnížděnou infekci, která odráží světské a sekulární myšlení:

1. Milosrdenství bez pokání - Pro příliš mnoho lidí dnes "milosrdenství" znamená: "Bohu nevadí, co dělám, protože on je Láska." Skutečné milosrdenství však hřích nepřehlídí, ale předpokládá ho, vidí v něm vážný problém a nabízí z něj východisko. Milosrdenství je způsob, jakým nám Bůh podává ruku, aby nás vytáhl z bahna hříchu. A právě proto je pokání klíčem, který odemyká milosrdenství. Protože právě pokáním se dostáváme k Boží milosrdné a natažené ruce a uchopíme ji. Jedním z hlavních omylů současnosti je hlásání milosrdenství bez pokání. Bohužel je to běžné, dokonce i v církvi, je běžné poslouchat kázání o milosrdenství bez zmínky o pokání. Úvodní slova na začátku Ježíšovy služby zněla: "Kajte se a věřte evangelium!" Pořadí je důležité. Jak můžeme zažít dobrou zprávu o Božím milosrdenství, pokud se nejprve nebudeme kát, nedospějeme k novému smýšlení a neuvědomíme si, že toto milosrdenství opravdu potřebujeme? Pokud neznáte špatnou zprávu, dobrá zpráva není žádnou zprávou. Pokání nás přivádí k rozumu, nutí nás přijmout naši potřebu změny, hledá Boha a odemyká jeho milosrdenství. Tento omyl milosrdenství bez pokání je dnes v církvi velmi rozšířen a vede k hříchu domyšlivosti, hříchu proti pravdě.

2. Staurofobie – Pojem staurofobie pochází z řeckých kořenů a označuje strach z kříže (stauros = kříž + phobia = strach). V církvi je důsledkem zdrženlivosti katolíků, kteří se zdráhají otevřeně diskutovat o požadavcích Kristova učednictví. Odhaluje nechuť a silnou váhavost trvat na tom, že i těžké věci je správné dělat. Mnozí katolíci, včetně kněží a biskupů, mají při poukazování na požadavky kříže přímo strach. Když svět protestuje a říká: „Vy tvrdíte, že lidé s přitažlivostí k osobám stejného pohlaví nemohou uzavřít manželství nebo mít sexuální intimní vztahy, ale musí žít v jakémsi celibátu?“, poctivá odpověď zní: „Ano, tohle říkáme.“ Jelikož však tato odpověď je tvrdá a souvisí s křížem, ve kterém je zakořeněna, mnozí katolíci se přímé odpovědi strašně bojí. Totéž platí i pro eutanazii, potrat a rozvod. Zdráhají se napravovat situaci v církvi a v rodinách. Je tu plazivý strach trvat na jakýchkoli požadavcích či udělovat i ty nejmírnější tresty či nápravná opatření. Takové věci by mohly lidi rozrušit, a to je jeden z nejhorších důsledků pro staurofobika, který odmítá jakékoli utrpení, v kříži nevidí nic spásnosného. Sv. Pavel říká: „Nechci se chlubit ničím jiným, jen křížem našeho pána Ježíše Krista, kterým je svět ukřižován pro mě a já pro svět“ (Gal 6,14). Pochopil, že ukřižovaný Kristus je pohoršením pro Židy a bláznovstvím pro pohany.

3. Univerzalizismus – tj. přesvědčení, že většina lidí, ne-li všichni budou nakonec spaseni. To je v přímém rozporu se slovy našeho Pána, ve kterých smutně potvrzuje, že „mnozí“ jsou na cestě, která vede do záhuby, a „málo“ je na úzké a těžké cestě, která vede ke spáse (Mt 7,14; Lk 13, 23–30). Desítky podobností a jiných varování pocházejí od našeho Pána i v této souvislosti a přímé Pánovo učení jasně říká, že musíme realisticky přijmout skutečnost, že zatracených bude mnoho a ne málo, pokud je z Boží milosti naléhavě nepřizveme ke Kristu a k autentickému učednictví. Nespočet katolíků jen zřídka (pokud vůbec) slyší kázání, která varují před soudem nebo možností pekla. Ani se o něm nezmiňují před ostatními, ba dokonce ho ani nepovažují za reálnou možnost. Vzhledem k rozšířenosti univer-

zalizmu katolíci většinou necítí naléhavost evangelizace, ba dokonce ani života ve víře. Tento postoj musí zmizet, má-li dojít k vážné reformě církve nebo k podnícení evangelizační horlivosti.

4. Deformovaný dialog – Pojem „dialog“ je dnes chápán jako prakticky nekonečný rozhovor. Jako takovému mu chybí jasný cíl přesvědčit druhého. Obvykle znamená pouze „rozhovor“. V naší kultuře se samotnému vyprávění připisuje velký význam. Ačkoli mluvení samo o sobě není špatné, nemůže nahradit skutečný cíl. Původně měl „dialog“ živější význam. Pochází z řečtiny a používá se v Písmu. διαλέγομαι (dialégomai), odkud máme slovo „dialog“, pochází z řeckých kořenů diá, (přes, z jedné strany napříč na druhou) + légo, („mluvit k závěru“). Dia zintenzivňuje lego, takže správné je „dostat se k závěru“ výměnou myšlenek, slov nebo důvodů. A tak vidíme, že pojem „dialog“ byl původně mnohem razantnější, než jak mu většina lidí dnes rozumí. V Novém zákoně se používá častěji v kontextu vydávání svědectví a snahy přesvědčit jiné o evangeliu (Sk 17,2.17 a 18,4). Dialog může vyvolat dojem, že všechny strany mají platné postoje a že už jen pochopení stačí. Může položit základ pro obrácení a k pravdě evangelia, ale není jasné, zda je obrácení cílem, když mnozí katolíci hovoří o dialogu se světem nebo s nevěřícími. Dialog je nástroj, ne cíl, je to metoda, ne cílová stanice. Získání duší je tím skutečným cílem, který mnohým moderním zmínkám o „dialogu“ a „porozumění“ chybí.

5. Ztotožňování lásky s milováním – Milování a laskavost jsou aspektem lásky. Ale aspektem lásky může být stejně tak pokárání, trest i pochvala. Přesto dnes mnozí i v církvi lásku ztotožňují s milováním, potvrzováním, schvalováním, povzbuzováním a s jinými pozitivními aktivitami. Moderní doba však přirovnávajíc lásku k obyčejné lascivnosti říká: „Jestli mě opravdu miluješ, budeš potvrzovat, dokonce slavit to, co dělám.“ V takové atmosféře, kdy se církevní učení neshoduje například s moderními představami o sexualitě, je církev obviňována z „nenávisť“ jen proto, že „nepotvrzuje“ to, co od lidí vyžaduje. Stavět lásku a pravdu do protikladu je falešná dichotomie a mnozí věří, že láska se dá zredukovat na obyčejnou lásku. Mnozí křesťané přebírají názor světa, že církev je nelaskavá, a proto špatná či dokonce nenávistná. Ano, Ježíš řekl věci, které byly podle tohoto standardu nelaskavé, často mluvil zcela otevřeně o hříchu. Kromě obyčejné sociální spravedlnosti a farizejských postojů zahrnoval i takové věci, jako je sexuální hřích, cizoložství, rozvod, nevěra a podobně. Svět říká: Ne, na to všechno zapomeňte, protože Bůh je láska a láska je dobrota a ta je vždy příjemná. Tento omyl redukuje Ježíše na neškodného hipíka a nesprávně chápe lásku tím, že ji ztotožňuje s obyčejnou láskou. Mnozí katolíci podlehlí tomuto omylu a obětovali pravdu.

6. Nesprávné chápání podstaty tolerance – Většina lidí ji dnes ztotožňuje se souhlasem. Proto když mnozí požadují nebo žádají „toleranci“, ve skutečnosti požadují souhlas. Tolerance však pochází z latinského tolerare: snášet, tolerovat nebo trpět. Jednoduše řečeno, to, co nazývají toleranci a dokonce se jí pyšní, je ve skutečnosti forma indiferentismu a subjektivismu. Místo radostného a horlivého ohlašování pravdy, jak ji zjevil Bůh, si osvojili nesprávnou toleranci, která je vůči

pravdě lhostejná nebo dokonce utvrzuje v omylu. A ještě si gratulují k „morální nadřazenosti“ své „tolerance“. Tolerance je důležitou ctností ve složitých a pluralitních kulturách, ale neměla by se roztržít tak, aby ztratila svůj skutečný význam. I katolíci by měli vystrízlivět a uvědomit si, že dnes ti mnozí od nás požadující toleranci, sami nemají v úmyslu být tolerantní vůči nám. Ti, co požadují toleranci, pracují často na omezování náboženské svobody.

7. Antropocentrismus – Tento pojem označuje moderní tendenci mít v centru pozornosti člověka, ne Boha. Je to dlouhodobá tendence ve světě již od renesance. Bohužel v posledních desetiletích infikovala i lidi v církvi. Je to zvláště vidět v liturgii, ne ve své podstatě, ale jak se prakticky a široce slaví. Naše architektura, písně a gesta, ustavičné ohlašování a rituály jsou seberefrenční a zaměřené dovnitř. Liturgie, jak se běžně slaví, se zdá být více o nás než o Bohu. Není dobré odsouvat Boha na okraj. To se projevuje v liturgii i v životě farnosti, která je často zakořeněná v tělesných skutcích milosrdenství, ale pramálo v těch duchovních. Převládají sociální aktivity, ale těžko najít zájem o studium Bible, o novény, mariánskou úctu atd. Ohlašování Boha prostřednictvím energické evangelizační práce je vzácné a farnost často připomíná spíše klubovnu než maják. Antropocentrismus je běžným moderním omylem, uctívání Boha a šíření jeho království je v mnoha farnostech málo viditelné. Zdá se, že i rodiče se více zaměřují na světské blaho dětí, na jejich studijní prospěch a podobně, ale celkově méně pečují o jejich duchovní blaho. Má-li být člověk skutečně vyvýšen, Bůh musí být v centru.

8. Převrácení rolí – Ježíš řekl, že Duch svatý, kterého nám pošle, ukáže světu, co je hřích, co spravedlnost a co soud (Jan 16,8). A tak správným postojem katolíka ke světu je svět soudit. Sv. Pavel říká: „Vše zkoumejte a co je dobré, toho se držte!“ (1Sol 5,21–22). Svět je třeba posuzovat ve světle evangelia. Katolíci však příliš často převrací Boží slovo a soudí učení církve z pohledu světa. Pán Ježíš říká: „Kdo se bude stydět za mě a za má slova před tímto cizoložným a hříšným pokolením, za toho se bude stydět i Syn člověka, když přijde ve slávě svého Otce se svatými anděly“ (Mk 8, 38). Mnozí se však stydí za Pánovo učení, které neodpovídá světským představám. To vše se rovná tragickému převrácení rolí, ve kterém svět a jeho představy převažují nad evangeliem. Právě svět by měl být usvědčen Duchem svatým. Namísto toho stavíme samotného Boha do role obžalovaného. Nemylte se: Bůh se vysmívat nedá. Co člověk zaseje, to bude i sklízet. Neboť „kdo seje pro své tělo, z těla bude sklízet porušení. Ale kdo seje pro ducha, z ducha bude sklízet věčný život“ (Gal 6,7–8).

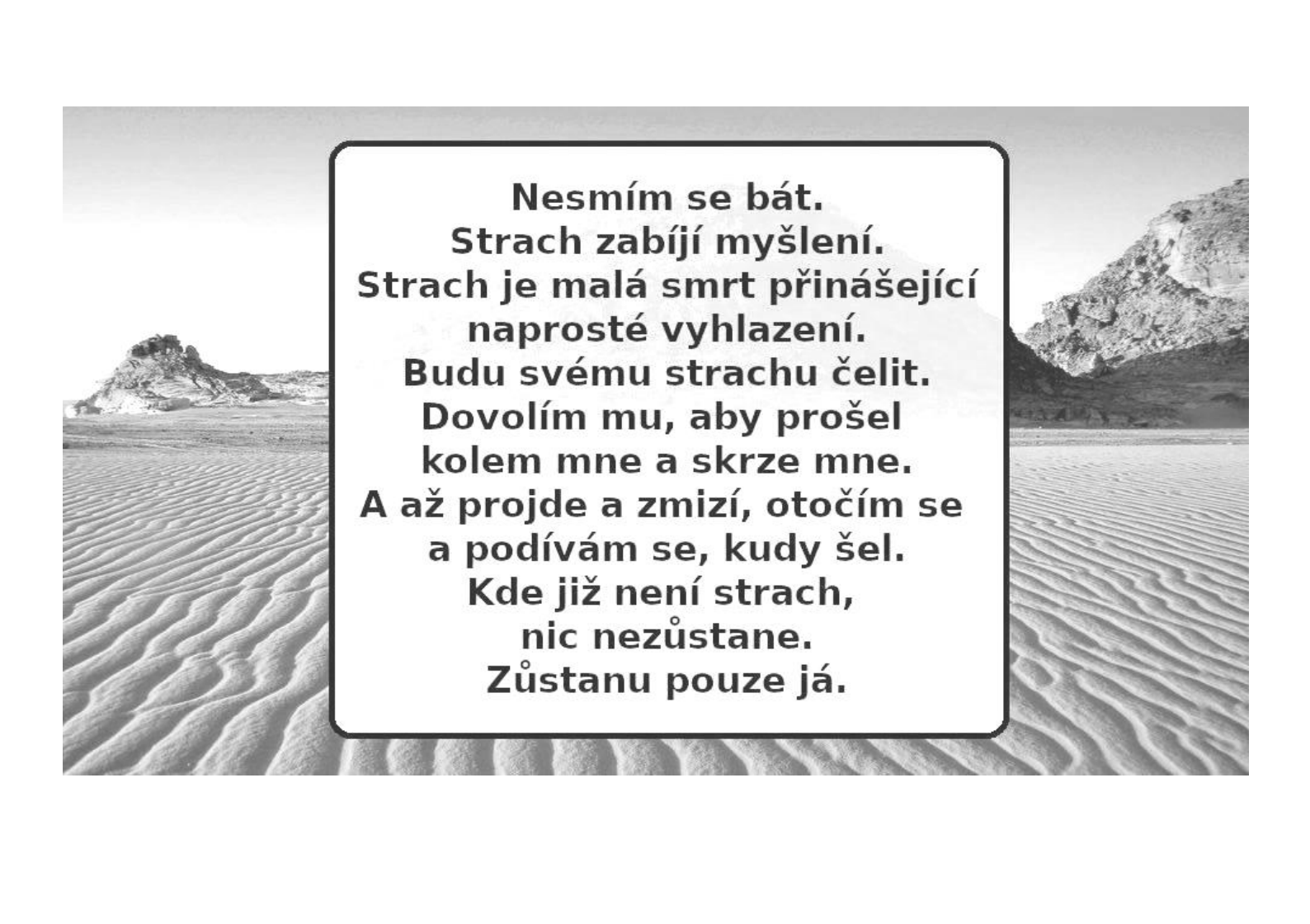
Msgr. Charles Pope

Oznámení

Sbírka Halář Sv. Petra: St. Rožmitál 8 370,- Kč; Hvozd'anany 840,- Kč; Bělčice 2 300,- Kč

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem. Uzávěrka příštího čísla 8. 3. 2024. Redakce: P. Petr Misař (tel: 721 901 533)

Web: rimskokatolickafarnoststaryrozmital.webmium.com, email: rkf.staryrozmital@dicb.cz

**Nesmím se bát.
Strach zabíjí myšlení.
Strach je malá smrt přinášející
naprosté vyhlazení.
Budu svému strachu čelit.
Dovolím mu, aby prošel
kolem mne a skrze mne.
A až projde a zmizí, otočím se
a podívám se, kudy šel.
Kde již není strach,
nic nezůstane.
Zůstanu pouze já.**

Mše svaté a jiné události v Rožmitále a okolí od 4. do 17. března 2024

Den		Starý Rožmitál				
		farní kostel Povýšení sv. Kříže	filiální kostel sv. Jana Nepomuckého	Hvožd'any	Bělčice	Ostatní
Pondělí	4. 3.		---			
Úterý	5. 3.					18,00 Farní společenství <i>Panský dům</i>
Středa	6. 3.		18,00 volná intence <i>Po mši sv. adorace</i>			14,30 mše sv. <i>Centrum soc. služeb</i>
Čtvrtek	7. 3.			18,00 adorace, zpověď	16,30 adorace, zpověď, mše sv.	
Pátek	8. 3.		17,00 zpověď, 17,30 křížová cesta 18,00 volná intence			
Sobota	9. 3.					
Neděle	10. 3.	4. neděle postní 8,00 křížová cesta 8,30 Za Josefa Drazdíka a celý rod		10,10 b. sl.	11,15 mše sv.	
Pondělí	11. 3.		---			
Úterý	12. 3.		---			
Středa	13. 3.		18,00 volná intence <i>Po mši sv. adorace</i>			
Čtvrtek	14. 3.				17,00 mše sv.	
Pátek	15. 3.		17,00 zpověď, 17,30 křížová cesta 18,00 volná intence			
Sobota	16. 3.					
Neděle	17. 3.	5. neděle postní 8,00 křížová cesta 8,30 Za rodiny Částků a Sušků		10,10 mše sv.	11,15 b. sl.	